

PÄIKESETÕUS

(Palve sisaldab hulgaliselt hispaaniakeelset sõnademängu.

AMANECER- päikesetõus, koidik

AMA-NECER-; AMA: amar- armastama, armasta; NACER- sündima; ama-necer: armastusest sündima)

Päikesetõus (“AMA-NECER”), ehk siis sündida tänu ARMASTAMISELE, ARMASTUSE Jõule, mis saab alguse tänu Loomingu intensioonile, mis on konstantne näide võimalustele, mis igas inimeses varjul on.

See on nagu... uus võimalus.

Tuletatud Müsteeriumi tumedatest intentsioonidest, tuuakse meid elu läbipaistvasse vööndisse, seal kus inimolend asub.

Meid tuuakse heledasse, selgesse pimedustest, et välja kuulutada meie... ettepanekuid!

Meid kutsutakse, et “meile kuulutada” seda, mida meile on antud!...; võib-olla selleks, et meile rõhutada eilse ja üleeilse meeles pidamist... või tänaseks päevaks plaanitu tunnetamist.

Ja on hea, et inimolend teeb ettepanekuid, kuid alati ilmselges teadmise valmisolekus, et meid kantakse läbi ”juhuslikkuse”, ”õnne”, ettenägemiste läbi, üllatuste tõttu!, läbi korduvate sündmuste..., milles on lihtne märgata, et need ei kuulu meile.

Aiiii! Tunda end Jumalikku ülekandva vahendina, peakangelaseks olemata!

Ai! Tundes end pehme tuulena..., mis lõhnastatult meid kannab!

Ai!... Muutuda..., muutuda värviliseks, olemata vikerkaar. Mitte üritada olla midagi!; ja niiviisi, olla kõik!

Jah. See võib osutada kummaliseks keeleks, kuid Looming, lähtudes oma Universumist, kutsub meid nende sententsidega..., et avada meie avausi!, et me ei oleks suletud ukсед!, et oleksime avatud ukсед, kust möödub “vihjav” Jõud, inspiratsiooni hingeõhk, koos oma kingiga, oma panusega.

Ah!, ja, ja, ja, ja. Kõige kõrgematest tippudest -mis ei ole ei kõrged ega madalad, nad on!-..., kõrgetest tippudest Jumalad panustavad ühele või teisele, mingi tegevuse suhtes, sündmuste käigule, mis muutub ehk järsku isegi vägiteoks! Jah. Jumalad, ”panustavad” meie peale; sest hoiavad meid alal meie ”paigas”; sest panevad meid sündima oma armastuse impulsi tõttu, et oleksime täpne koopias sellest, mida me vastu võtame, sellest mida me oleme!

“Minule?” “Minule panustab Jumal?” “Nii paljule ebatäislikkusele ja nii paljule loidusele, lodevusele ja nii paljule... võimetusele ja kohmakusele, rumalusele?”

Jah! Sinule panustab. Sest sa kannad Loomingu seemet; sest sa kannad Igaviku eliksiiri; sest sa oled ühe ohke... inspiratsioon!, ühest Igaviku ohkest. Sellepärast panustab ta sinu peale.

Pea meeles, et igal hommikul, kui sa koidu ajal ärkad, mis ei ole mingi bioloogia, mis ei ole midagi kindlat, ja kui panus, pead sa vastama.

“Ai! Minu peale panustab Igavik!... Milline, mida pean ma olema täna? Võib-olla vesi, leib... või toiduvaru? Milleks, milleks pean ma muutuma? Milline on panus?”

“Usaldus”. (sõnamäng: *confianza- usaldus, con- koos; fianza-tagatis, garant*) Sa oled siin, inimkonna inimene, sest sinu suhtes on “usaldus”. Sinul on garant, tagatis, sellepärast oled sa siin. Ja sa pead vastama!, usaldades oma ”varandusi”, oma talente, ilma et sa oleksid mingi härra-proua Talent -oma talente, ilma et oleksid härra-proua Talent”-.

Usaldada! Usaldada!, usaldada!... sinu käsi, mis modelleerivad; sinu silmi, mis mõistatavad; sinu maitset, mis naudivad; sinu kuulamist, mis otsib!; sinu puudutust, mis avardab.

Jäta maha oma kalkulatsiooni ja täppis- juurdlused, tagaotsimised! Pööra oma tähelepanu sellele, kuidas liigub alg-inimlik, mida õnne hindamise hetkel täpsustab ÜRO, millised maad on õnnelikumad ja millised mitte; lugedes neid norme, millega valitsetakse, ilmub siseprodukt, ilmub kindlustus, ilmub tööhõive, ilmub korrupsioon..., suuremal või vähemal määral, ilmub vägivald, ilmub...

Kui kummaline! Ei ühtegi sõna!, ei ühtegi! -või ütleme: kerge viide-, Armastuse kohta, et olla õnnelik. Ei! Ei mingit märget.

Aseptiline inimkond kuulutab oma tulemusi, ilma mingi vähima sensitiivsusetä. Loomulikult!, kuidas saavad tehnokraadid kirjeldada armastuse intensiivsust või selle tunnuseid? Armastus, mis on asetatud ühte lillevaasi, või mingisse gobelääni, mingisse sõnasse, mingisse vestlusesse, mingisse jalutuskäiku...

Kuid just siin klassifitseerib inimkond õnne, ilma seda nimetamata...

Liik on unustanud... erandlikud! sensitiivsed, sensoriaalsed, sensuaalsed tunnetused, sensatsioonid!?

Ja päikesetõusu ajal (al AMA-NECER), need kes sünnivad tänu ARMASTUSELE, neid võime leida kui lõputuid elu vorme, mis annavad tunnistust oma kohalolekust, annavad oma peegelduse armastusest, ilma häbita, ilma end peitmata, ilma ütlemata midagi teise asja asemel.

Öökull ja kakk kuulutavad oma lõppevaid vaatlusi. Näib nagu nad ei tea, et saabus valge valgus. Kuid võib-olla, oma lõppevas sosinas, kuulutavad nad kõike seda, mis tegemist ootab, ja mis on kohustuslikuna valmisolekus, et me selle realiseeriksime, naudiksime... "meeldivustundega".

Elu, pulbitsev, näitab ennast kui ärkab. Ja kui meie hoiak muutub "valmisolevaks", tunneme lõputut jõudu..., mis liigub meie suunas; samas suunas, mis on "valmisolevas" olekus.

Mitte kunagi ei ole me olnud üks.

Elu avanes hajutatult, laiali puistatuna.

Järsku muutus see trepi sarnaseks! Ei olnud nii, et algul oli üks aste ja siis teine! Küllap need avaldused varem või hiljem, kuid siin nad olid: valmisolekus.

Siit ka see, et sedamööda, kuidas me muutume valmisolevaiks vormis, mida meile pakub iga päev!...

Iga päev, härra ja proua, noorhärra ja preili, on teil erinev menüü! Tähelepanu! Ei ole iga päev üks ja seesama menüü. Elu kujundab oma vibratsioone, sagedusi ja sagedasi... muutusi, modifikatsioone, transformatsioone kestvalt, katkematult !

Alors, le menu d'aujourd'hui est très différent en comparaison d'autre jour.

Lõpptulemusena on tänane menüü erinev eilsest menüüst, üleeilsest...

Ai!, fantaasiate kordaja ori! See ei ole fantaasia! Kas sul ei ole juhuslikult piisavalt Universumit, et näidata mingit teravapilgulist, läbinägevat "erinevat" unisooni?

Alors, vous devez savoir que chaque menu de chaque jour est toujours différent.

Seega, te peate teadma, et igasugune menüü, ükskõik missugusel päeval, on alati erinev.

Ja hispaania keeles öeldi nii: «*Maitse, meeldivus on muutuses*», justnagu tahtes öelda, et ei tohi hoida ühte positsiooni, vaid katkematute variatiivsuste valmisolekut.

C'est ça! Nii on! Ja kui eile olin Frankenstein, siis täna olen koiliblikas Romualda, näiteks.

-Koiliblikas Romualda? Sellist figuuri ei ole olemas!

-Aahh!! Ei olnud olemas!... kuni tänaseni. Frankensteinini on korratud juba palju, kas pole? Aga koiliblikas Romualda on figuur, kes palub oma võimalust... "Koi-lib-li-kas".

-Wow!

-Ro-mu-al-da".

-Romualda !... Ei ole see nii lihtne, eh!...

-Loomulikult! Ja ka üks kõnekäänd ütles: "Kes ütles, et saab kerge olema?"

Kuid tõik, et et ei ole kerge, ei tähenda, et oleks raske.

Aaah!, rumal mõistus!, mis alati viib meid vastupidisesse, justnagu see oleks ainuke, mis eksisteerib...

Biomass! Duaalsuse biomass.

-jAh! C'est très difficile!

-Ja mis siis?!

- C'est difficile...

-Ah?

See saab meil raske olema, sest muutume koiliblikas Romualda akrediteerijateks ja loojateks. Ning ei; see ei kuulu meile. Meid see roll ei puuduta, ega kuulu meile! Kuid see muutub raskeks -"Oh, kui raske"-; selle possessiivse maania tõttu: *"Ja seega, mida mina siis teen?, ja mismoodi? Kui on nii et..., et see on mingi preili-koiliblikas, ja mina olen üks noorhärra-koiliblikas, kuidas siis mina...?, mida mina siis teen?"*.

Oot-oot, uurime seda asja natuke! No palun väga, palun väga, palun väga...! Transeksuaal! Transtsendeeri seks! Ja hiljam vaatame, kuidas me need asjad jutti ajame.

Raskus asetseb... muutumises possessiivseks mingi idee, mingi projekti suhtes, millegi kui "enda omast". Ja lõpptulemusena, loomulikult, kuna me ei ole loojad -oleme loomingulised, sedamööda, kuivõrd me laseme end kanda, kuid me ei ole loojad-, me ei ole me võimelised Eimiskist midagi looma; me vajame toorainet.

Kui võtame omaks selle "vabaduse" mitte tunda end selle, tolle või kolmanda eest... vastutavatena, valdajatena, omanikena, alles siis alustame oma tegutsemist vabastavalt.

Loomulikult!, võttes omaks vastutused ja "juhtumised", mis meile osaks saavad koos Päikesetõusu Armastustega!... ja koiliblikas Romualda ärksusega tänasel päeval.

Aiii!, kui me vaatame natukene, kui meid pannakse päikesetõusul armastusest sündima (ama-necer), siis seda sellepärast, et veel -ja jätke see endale hästi meelde-..., siis seda sellepärast, et veel -ja jätke see endale hästi meelde-..., **ME EI OLE VALMIS**. Ja me uskusime, et meie pea, kere ja jäsemed juba olidki sellised, kuid olime jäänud kinni välisesse!, ning uskusime, et olime valmis!

Tatininad!... Palun väga! Kuidas sulle võis pähe tulla, et sa olid valmis?! Sind tehakse iga päev! Vormides ja provotseerides ja... ergutades...

Re-komponeeeri oma figuur, muuda säravamaks oma hoiak!, venita sirgeks oma nahk!, hülga oma eelhoiakud...

Muuda liikuvamaks oma mõistus, meel! Ära muuda seda oma "vastutuste", oma jõudude, võimete, oma kelmuste rumalaks orjaks. Kõige sellega tuleb hüvasti jätta: "Au revoir!, au revoir!"

-Kiirustage!, kiirustage! -näib ütlevat koiliblikas Romualda-, kiirustage, kiirustage, sest täna on koristamise päev!

-Koristamise?

-Ja, jah!, sest homme jõuab kohale Suur Issand.

-Suur Issand? Homme? Koristamine?

-Jah. Kõik see, mida me oleme kuulnud, seda peame puhastama, ennast puhastama; et saaksime jätkata muutudes, et jätkataks meie tegemist. Sest homme...

-Ja kes sulle ütles, et ta tuleb homme?

-Olgu...Ei!... Aga... ja kui homme oleks olemas, jah, ei?

-Oh! Jah... kui homme on olemas...

Kui homme on olemas, siis "üldpuhastus".

Me ei ürita armastada täna nagu eile, ega täna nagu homme.

C'est différent! Chaque jour est –alors- un autre univers! Iga päev on üks Universum. Erinev!

Aiiii!, kuidas valge valgus vibreerides võngub! Läbipaistvana meieni jõuab! Moduleerib meie meeled ja... hüüab meile!:... hinguste poole..., hinguste poole, mis on nii õhkõrnad, et vaevalt jõuame nende tunnetamiseni, kuid mille kohta teame, et nad seal on, seal kuskil liiguvad; sinna poole meid kannavad.

Väsimatu päikesetõus!, mis usaldab, mis panustab elamisele. Mis on valmis jätkama, jälitades ja jälitades valgust, ükskõik missugusel hetkel saabuva ekstaasi suunas.
